

Vetero Knina

www.farnoststaryknin.cz

listopad 2019

Listopad v naší farnosti

1. listopadu slavíme svátek Všech svatých.

10 30 hod. ve farním kostele ve Starém Kníně mše svatá

17 00 hod. mše sv. v Novém Kníně

po mši sv. Výstav Nejsvětější svátosti, adorace, litanie, požehnání

2. listopadu vzpomínka na všechny věrné zemřelé

8 30 hod. Borotice

10 30 hod. Starý Knín

15 00 hod. Velká Hraštice

Po těchto bohoslužbách v Boroticích, ve Starém Kníně a ve Velké Hraštici bude na místních hřbitovech krátká pobožnost za zemřelé s výkropem hrobů. Na novoknínském hřbitově tato pobožnost bude v sobotu 2. 11. v 16 30 hod., v Živohošti po nedělní bohoslužbě 3. 11. v 15 00 hod. Touto bohoslužbou v Živohošti končí nedělní bohoslužby a setkáme se zde na Štědrý den 24. 12. v 15 00 hod. Se změnou času bohoslužby ve všední den v Novém Kníně: v úterý, v pátek a v sobotu budou začínat v 17 00 hod.

10. - 14. listopadu se zúčastním národní poutě do Říma, kdy poděkujeme za svatořečení Anežky Přemyslovny a dar svobody.

16. listopadu v 10 00 hod. bude v pražské katedrále slavná mše svatá, při které budeme děkovat za dar svobody. Celebrovat bude J.Em. Stanislaw kardinál Dziwisz, emeritní krakovský arcibiskup a dlouholetý osobní sekretář svatého papeže Jana Pavla II. Bohoslužbu bude přenášet Česká televize.

19. listopadu v 9 00 hod. bude ve Starém Kníně mše svatá na začátek vikariátní konference. Přijedou kněží z našeho příbramského vikariátu.

6. prosince v 17 00 hod. poutní mše svatá za účasti generálního vikáře pana biskupa Zdeňka Wasserbauera.

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc říjen

Všeobecný úmysl: Dialog a smíření na Blízkém východě

Aby se v zemích Blízkého východu, v němž rozdílné náboženské skupiny sdílejí tentýž životní prostor, zrodil duch dialogu, setkávání a smíru.

Národní úmysl: Ať všichni naši zesnulí mohou plně zakoušet dobrotu Boží a my ať žijeme tak, že se budeme moci jednou radovat s nimi.

Vyprošuji všem požehnaný měsíc listopad s vděčností za velké věci, které učinil Hospodin.

Žehná Vám P. Josef Andrejčák O.Cr.

Můžeme ještě vzpomenout na svatořečení Anežky před třiceti léty, jak to zachytil Václav Vaško ve své knize Ne vším jsem byl rád.

Autentická vzpomínka na svatořečení Anežky České v r. 1989

Na přípravě svatořečení Anežky České pracovaly dva výbory, jeden v Římě, v čele s biskupem pro český exil Jaroslavem Škarvadou, a jeden v Praze, jemuž předsedal pražský pomocný biskup Antonín Liška.

Byl jsem v něm pověřen funkcí tiskového referenta. Ač nerad musel jsem z tohoto titulu vejít ve styk se Sekretariátem pro věci církevní Ministerstva kultury. Jaké však bylo mé překvapení, když místo dřívějších zlobných primitivů jsem se setkal s novými, mladšími a vzdělanějšími referenty, kteří nám vycházeli vstříc. Na počkání a bez jediného cenzurního škrtu schválili do tisku připravené texty plakátů, instrukcí pro poutníky a programů svatořečení. Logo poutě znak Anežkou založeného řádu rytířů z červenou hvězdou, které navrhl grafik Jiří Blažek - vetkané do hedvábné stuhy, označovalo pak naše poutníky v Římě.

Desítky brigádníků proměnily arcibiskupský palác v cestovní kancelář zajišťující přepravu, valuty a různé formality poutníkům nejen z českých zemí, ale i ze Slovenska. Deset dnů před kanonizací jsem odletěl s předvojem, "generálním štábem" poutě, do Říma. Svůj hlavní stan jsme rozložili v Nepomucenu.

Rozpačité setkání s českým exilem

Den či dva po našem příjezdu byla neděle a my byli pozváni do vatikánského rozhlasu na mši, která se zrovna v tu neděli vysílala v českém jazyce. Shromáždili jsme se před kaplí. Dva hloučky. V jednom nás deset z Prahy, v druhém dvě desítky tamních Čechů. Vzájemně jsme se proměřovali. Mši svatou sloužil ředitel českého vysílání jezuita Josef Koláček, lekce četli manželé Pavel a Zdena Konzalovi od nás. Recitace mešního ordinária překlenovala vzdálenost mezi oběma hloučky. Po pozdravení pokoje, svatém přijímání a závěrečném požehnání jsme vyšli z kaple už jako jedno společenství.

Římem a jeho jedinečnou atmosférou jsem byl okouzlen jako dosud žádným městem. Na jeho prohlídku jsem však neměl, jako nikdo z našeho předvoje, čas, neboť ne vše bylo připraveno tak, jak jsme si představovali. Jeden z členů římského organizačního výboru prohlašoval ještě měsíc před kanonizací - pak se nám za to omlouval - že není třeba se vzrušovat, že z Prahy přijede beztak nanejvýš pár autobusů s dobře prokádrovanými "poutníky", jejichž hlavní starostí budou nákupy. Zdá se, že ani ve Vatikáně neuvažovali jinak, neboť z obavy, aby svatý Petr nezůstal při kanonizaci poloprázdný, rozhodli, že s Anežkou bude svatořečen i polský kapucín, bratr Adam Chmielowski.

Poslední přípravy

Jak se pak divili všichni skeptici, když z bolševického Československa začínaly přijíždět zvláštní vlaky (byly čtyři), autobusy (bylo jich hodně přes sto), nespočítaně aut a jeden letecký speciál. A nebyli to ani odboráři, ani lidoví milicionáři s manželkami odměnou za zásluhy o výstavbu socialismu, ale skuteční poutníci. Celkem jich přijelo nebo přiletělo z vlasti asi deset tisíc. Kolik krajanů, včetně Němců, našich bývalých občanů, přibýlo z celého světa, nikdo nespočítal.

Ještě dva dny před svatořečením vypadalo vše beznadějně chaoticky, nebylo člověka, který by nám byl přesně řekl, co a jak se bude dít. Báli jsme se, že vše skončí fiaskem, a prosili jsme Anežku, aby nás svou přímlovou ochránila před mezinárodní ostudou. Znalci poměrů nás však uklidňovali: "Nebojte se, vše dopadne dobře, Italové jsou sice bordeláři, ale zato geniální improvizátoři." O pravdivosti těchto slov jsem se přesvědčil hned příští den, kdy jsem do chrámu svatého Petra uvedl a hlavnímu papežskému ceremonáři - biskupu Pietru Marinimu, jenž Svatého otce provází na všech jeho cestách, - představil ty, kdo z Čechů budou při zítřejší papežské mši lektorovat, číst přímlovy, nést obětní dary, zpívat. Začala generální zkouška. Nácvič nástupů, odchodů, pokleků, úklonů řídil s obdivuhodnou elegancí biskup ceremonář.

Velkolepá slavnost

Konečně neděle 12. listopadu 1989. Začátek slavnosti byl stanoven na půl desátou, ale už od osmi hodin jsme procházeli uzávěrami a kordony karabiniérů s detektory, kterým jsme se museli vykázat místenkami. Nad vchodem do chrámu svatého Petra visely portréty obou nových světců. Mám rád liturgii, v níž nic nebrání tichému usebrání, to, co jsem však zažil ve svatopetrském chrámu- papež, kardinálové, stovky kněží, řeholníků a řeholnic, zpěv, liturgie papežské mše rozvinutá do plné nádhery (úchvatný tanec před Hospodinem) a sám obřad svatořečení se čtením životopisů obou nových světců a dekretů, jimiž byli prohlášeni za svaté - to vše bránilo sice soustředěné modlitbě, ale naplňovalo srdce, mysl, duši jinou, málokdy uchopenou modlitbou jášající církve zde tak reprezentativně shromážděné.

Strhující slavnost pokračovala v pondělí dopoledne v Aule Pavla VI., kam jsme se jakýmsi zázrakem vtěsnali dávno před stanoveným setkáním se Svatým otcem. Na sestavování více než hodinového programu předcházejícímu papežské audienci jsem se podílel a moderoval jsem jej. Zpívali v něm Cantores Pragenses (sbor baziliky svatého Jakuba), Moravský cherubínský sbor z Brna a sbor litoměřických bohoslovců. Z titulu místopředsedy výboru pro Desetiletí pronesl Tomáš Halík řeč, v níž mezi jiným řekl, že se Anežka jistě přimlouvala za nás v dobách nejtěžších a tak oprávněně myslíme dnes "na proroctví, že tehdy, až bude svatořečena, bude v Čechách konečně dobře. Cítíme příchod těchto lepších dob ve vzduchu jako jarní vánek, dotýkající se už našich srdcí." Halík mluvil sice s patosem jemu vlastním, v této chvíli i patřičným, přesto mi není jasné, odkud vzal to proroctví, i když musím říct, že se to dobře poslouchalo.

„Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se z něho!“

S ohromným nadšením, potleskem a skandováním "Ať žije kardinál Tomášek" , vešel uprostřed úvodního programu do auly muž, jehož životní cesta vrcholila ve chvíli, kdy česká církev jím vedená, a celý národ, stál na prahu svobody. Byl-li ovacemi uvítán Tomášek, jak potom vyjádřit nadšení, jakým byl při svém příchodu pozdravován Jan Pavel II. Svůj projev začal slovy: "Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se z něho. Na oltář je povýšena ochránkyně církve v českých zemích." Papež dále vyslovil naději, že se bude pokračovat v jednáních mezi Československem a Vatikánem, aby mohly být obsazeny biskupské stolce a mohla být ustavena biskupská konference. Na závěr řekl: "Vaše pouť nesmí končit dnes. Její poslání si odnášejte do svého každodenního života. "

Svatý otec byl viditelně dojat. Usmíval se, znovu a znovu žehnal. Mohutně zněl v závěru audience zpěv svatováclavského chorálu, československé hymny, hymnické písně Hospodine, po miluj ny a opakované Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Skandované volání "Ať žije Svätý otec!" a "Papež do Prahy!" provázelo Jana Pavla při odchodu z auly.

Každý se ho chtěl dotknout. Podával ruce vpravo, vlevo. Téhož dne odpoledne jsme se ještě zúčastnili mše svaté v chrámu svatého Pavla za Hradbami. Hlavním celebrantem byl slovenský kuriální kardinál Jozef Tomko. Liturgie byla trojjazyčná, zpívali jsme ze zpěvníčků, které nám byly rozdány, česky, slovensky a německy. Organizačně připravili tuto mši naši němečtí přátelé z Ackermann-Gemeinde, kteří si zachovali vztah ke své staré vlasti a Anežku Přemyslovnu považují stejně tak za svou jako my. Tuto mši jsem zbaven napětí z organizačních povinností prožíval intenzivně. Zřetelně jsem si uvědomoval katolicitu, všeobecnost církve a možnost její integrující role v rozhádaném světě.